

To nye Viser.

1. Sebastopols Fald.

En Vise vil jeg hde for hver Kriger i vort Nord,
Som holde vil den Gd, som han Land og Konge svor,
Thi Gud selv gav os Magt,
At vi stedsse ta'r i Agt,
De vanskelige Pligter, som os Loven har paalagt,
At om det gjælder, maa
Vi ei forsagte staa
Men ligne vore Fædre for Seiren at opnaa.

Canrobert han sagde til Stockholms Hof de Ord:
Fred er nu ikke længer at vente paa vor Bord!
Hver Mand nu kjæmpe maa
For Friheden at faa,
At Rusfens Høverhorder ei sin Fremgang have maa
Enhver maa holde Stand
Og slaa til sidste Mand;
Det gjælder jo vor Konge og vort kjære Fædreland!

Ja, Keiser Nicolaus, hvorfor holdt du ei dit Ord,
Som høitideligt Du svor ved det kostelige Bord?
Du med Ild og Sværd i Hand
Vilde herje Norges Land,
Indkvartere dine Tropper ubi Staden Christian;

V box 24:704

Men Herrens Time, som,
Du spottede, den kom,
Da hjalp dig ei dit Magtsprog og ei din Keiserdom.

Det gaar mig ei af Minde ubi Verdens vide Kreds,
Sebastopols Fald attenhundred og femhalvtreds!
Saadan Torden er ei hørt
Eller nogensinde spurgt
Siden Krudtet og Kanonerne i Verden blev indført.
Dg Himmelen den stod
Indhyll't i Røg og Blod,
Da mod Sebastopols Mure vi styrede vor Fod.

Der Kloffen syv var slagen, og Matten fulgte paa.
Da flux begyndte Bomberne saa truende at gaa.
Krigsskibe tændtes an
Stod i Luerne og brand,
Den russiske Flaade laa ved Sebastopols Strand.
Dg Isden greb om sig
Ubi Flaaden idelig,
Ved dens Skin saa man klart den forfærdelige Krig.

Det gaar mig ei af Minde den forfærdelige Dag,
Da vi stormede Sebastopol og hævede vor Sag,
Gen'ral Simson rykked frem
Dg slog med Fjnd og Klem,
Dg Tyrken gjorde Flanke ved høire Fløi af dem.
Vi stormede paa,
Det uophørligt maatte gaa,
Taarnet Malakoff at tage det var vor Attraa.

Sex Gange vi stormede mod Fiendens stærke Id,
Men den syvende Gang var der ikke mere Tvivl,
Vi Malakoff besteg
Dg saa Fortene derved,
Gen'ral Simson rykket frem gjennem Sebastopols Rked.
Med forened Magt
Fik vi Staden underlagt
Paa de sydligste Forter vi udstillede vor Vagt.

Hver Region af Hæren og hver en enkelt Mand,
Saavel af den lave som høiere Officerstand,
Enhver opfyldte Pligten med
Ihærdig Tapperhed,
Dg albrig vil vi indgaa paa en Ufredagtighed.
Kom Norge og Sverrig
Med Rusjen i Krig
Det hjalp ei om i millionvis han viste fig.

Den tapre Løitnant Lund.

En Sang jeg vil fremsøre om tapre Løitnant Lund
Som blev til Stockholm sendt for at hente Lovens Grund
For vor Regjerings Stand,
Hvordan den skulde holdes hos os i Norges Land.

Det var en Aften silde jeg ind til Stockholm gif,
Der mødte mig en Jomfru, som venlig saa mit Nif
Dg spurgte om mit Navn;
Hun var af Baronlins Datter og var af Abelstand.

Jeg svarede hende venlig, mit Navn du vide maa:
Fra Norge er jeg kommen og skal til Kongen gaa,
Mit Navn er Løitnant Lund,
Det bringes ubi Norge af alle Folkets Mund.

Jeg beder Dig saa venlig, du mig besøge maa,
Min Fader er ei hjemme, men er paa Nordlands-Mo,
Dg exercerer der.
Nu han desværre for mig meget sygelig er.

Jeg talter hende venlig for hendes Tilbud fin,
„Jeg haver ikke Tider jeg skal for Kongen ind,
Dg tale med ham saa
Om mine Expressbreve, hvordan det mig vil gaa.“

Den anden Morgen tidlig jeg mon paa Slottet gaa;
Der mødte mig en Tjener, som vinked til mig saa
Dg spurgte om mit Navn.
„Løitnant Lund jeg heber, og er fra Norges Land.“

Jeg hilser dig saa venlig ifra vor Frue god,
Om du dem vil besøge alt ved et Middagsmaal:
Thi Tiden er saa lang
For vores unge Fruer, som bo i Sverigs Land.“

Er der ikke andet end Fruer i den Gaard,
Dg Mandbesøgelses de saa saare sjelden faar,
Saa hils saa venlig ind,
Jeg skal dem vist besøge alt om en føie Tid.

Da Kloffen tolv var slagen, jeg gif i Gaarden ind,
Der mødte mig en Kjæde af smukke Jomfruer fin,
Jeg hilsed' alle dem,
Nu skal de blive besøgte udaf norske Mænd.

Den skjønne Jomfru Klara tog mig ved Haanden fat
Dg fulgte mig saa venlig alt ubi fit Pallads,
Hvor der tillavet var
Et Maaltid uden Rige, som de berebet har.

Jeg havde god Fornøielse, og jeg fornøieb' dem;
Nu stunder det til Aften, nu maa jeg reise hjem,
Alt til det store Slot,
Jeg takker skjønne Jomfru for alt beviste Godt."

Saa svarede Jomfru Klara: „hør du fra Norges Land,
Er du saa stolt tilmøde, og er af ringe Stand.
I Nat du blive maa,
Dig intet Ondt skal ramme, ei heller Ondt skal faa."

Jeg hørte megen Tale, alt om min ringe Stand;
Jeg fattig er men ærlig, hvorhen jeg gaar i Land;
Men svenske Skjøger ei
Saa snarlig mig skal narre, nu reiser jeg min Bei."

Den tredie Morgen tidlig jeg reiseferdig var
Fra Stockholms Slot og Fæstning saa venlig Afsted ta'r;
Jeg takker alle dem,
Som mig saa godt har undet, nu maa jeg reise hjem.

En halv Mil ud fra Staden der mødte mig en Vagt,
Som vistnok var udsendt ifra det Fruepal,
For jeg besøgte dem,
For jeg dem Skjøger kaldte, jeg fik en Løn saa slem.

Den ene slog med Sabel alt paa min venstre Arm,
Den anden slog med Klingen, hvorover jeg blev harm,
Jeg min Pistol tog fat
Dg skød Kuglen i Armen, saa Sablem den nedfaldt.

Saa drog jeg ud min Sabel, og mandig med den slog,
Ved en besværlig Fægtning jeg dem paa Flugten jog
Dg siden reiste jeg
Saa sorgfuld tilmøde, en lang besværlig Bei.

Det om Høsten atten hundrede sexten var
Jeg af en haard Fægtning al min Tid nok Minde har.
Det jeg erindrer maa
Saalænge som jeg lever, en Krøbling jeg maa gaa.